

Gods Werk en CSI

Van Zwitserse Gardist tot technisch rechercheur. Geheel in de stijl van de tv-serie CSI – alleen professioneler, helpt Daniel Müller bij het oplossen van misdaden. De oud Zwitserse gardist en vader van vijf kinderen, is al 18 jaar lid van het Opus Dei.

3-5-2009

Als ergens in het Zwitserse kanton Zürich een misdaad wordt ontdekt, is Daniel Müller snel ter plaatse. Als technisch rechercheur stelt hij op de

plaats van het delict de sporen veilig die kunnen leiden tot het oplossen van de misdaad en het identificeren van de daders. Geheel in de stijl van de tv-serie CSI – alleen professioneler. De oud Zwitserse gardist (1978-1980) en vader van vijf kinderen, is al 18 jaar lid van het Opus Dei (het Werk van God) en als zodanig streeft hij ernaar om het christelijke geloof in zijn vaak veeleisende – werk van alledag in de praktijk te brengen.

De autorit in een burgerauto van de politie eindigt in het statige district 9 van Zürich. Het is even voor zes uur 's avonds op een warme zomeravond. Daniël Müller controleert nogmaals zijn semafoon: er is geen melding binnengekomen van het hoofdbureau. Dan lopen we naar een bescheiden villa, zoals er vele zijn op de Zürichberg, aan het einde van een rustige en uitgestorven straat in de wijk. Een

wat oudere, zwijgzame man opent voor ons de deur. Enkele andere mannen komen na ons binnen. Men begroet elkaar met rustige stem. Dan dalen we af naar de benedenverdieping en betreden de kapel van het studiecentrum van het Opus Dei.

Een lange ontwikkelingsweg / weg van rijping

Daniël Müller is getrouwd en heeft vijf kinderen in de tienerleeftijd. Hij leerde het Opus Dei kennen via zijn broer Beat, die al vele jaren als priester van het Opus Dei werkzaam is. Hij was in het begin enigszins terughoudend geweest, aldus Daniel Müller, toen hij op zijn beweegredenen werd aangesproken. “Het was een lang rijpingsproces, dat pas begon toen ik vanuit de Garde weer terugkeerde in Zwitserland. In eerste instantie ervoer mijn vrouw de roeping en werd lid van de

personele prelatuur. Een jaar later voelde ik het dat dit ook mijn weg moest zijn.” Deze weg gaat hij inmiddels al 18 jaar.

Op zoek naar heiligheid

De leden van het Opus Dei zijn ervan overtuigd, dat elk eerlijk werk geheiligd worden kan en elke persoon heiligheid bereiken kan. Daarop wordt hun leven afgestemd. Ze streven ernaar op hun christelijk geloof in het leven van alledag in de praktijk te brengen, in het bijzonder in het beroepseven. Het Opus Dei biedt met dit doel geloofsvorming een zielzorg aan; niet in concurrentie, maar als aanvulling op de instellingen van het bisdom. Wordt men hierbij niet in de persoonlijke vrijheid beperkt? Daniel Müller ontkent beslist: Het is zijn eigen besluit geweest om lid te worden van de personele prelatuur en “het Opus Dei als instituut heeft

geen directe invloed op mijn leven.” Natuurlijk is het niet voor iedereen weggelegd om dagelijks de heilige Mis te bezoeken, de rozenkrans te bidden – ook thuis – of regelmatig te biechten. Wie tot het Opus Dei behoort, verlangt van zichzelf trouw aan de leer van de Kerk en de paus.

Open voor buitenstaanders

Eenmaal per maand ontmoeten de leden, mannen en vrouwen gescheiden, elkaar in Zürich voor een bezinningsavond, die ook openstaat voor buitenstaanders. Vandaag treffen zich zo’n 25-tal mannen van verschillende leeftijden in het studiecencentrum in Zürich-Fluntern. Onder hen, naast Daniel Müller, nog twee andere oud-gardisten. Als getrouwde man is Daniel Müller ‘surnumerair’. Daarnaast zijn er ongetrouwde mannen, ‘numerairs’ genoemd, en de voor de zielzorg verantwoordelijke

geestelijken. Veel leden van het Werk in Zürich zijn academici: artsen, natuurkundigen, juristen ... Onder de deelnemers aan de bezinningsavond bevinden zich ook meerdere niet-academici, daaronder een trainer van een professioneel voetbalteam, een koopman, een student en met Daniel Müller een politieman.

Door toeval technisch rechercheur

Vanavond is hij oproepbaar. Daarom kiest Daniel Müller aan het begin van de avond tijdens de meditatie in de kapel, een plaats aan het raam en legt hij zijn semafoon op de vensterbank. Het is de enige plek in de kapel waar hij een oproep kan ontvangen. Daniel Müller diende van 1978 tot 1980 in de pauselijke Zwitserse Garde. Als machinebankwerker opgeleid, verrichtte hij na de Garde verschillende tijdelijke beroepen en werkte gedurende drie jaar als

buschauffeur. In 1984 trad hij in dienst van de politie in Zürich, waar hij na de politieschool eerst bij de gewone politie en later bij de waterpolitie werkzaam was. Op zoek naar een nieuwe uitdaging wisselde hij tien jaar gelden van functie en ging enigszins toevallig naar de opsporingsdienst, die nu de Technische Recherche heet en verantwoordelijk is voor het gehele kanton Zürich. De technisch rechercheurs zijn verantwoordelijk voor het zoeken, veiligstellen en onderzoeken van sporen die naar de oplossing van de misdaad of de identificatie van de daders moeten leiden.

Werkplek ‘plaats delict’

Als afdelingshoofd van de Technische Recherche rukt Daniel Müller uit naar alle mogelijke plaatsen van een delict, of het nu inbraken, brandstichtingen of zelfs seksuele

misdrijven en moorden betreft. Daar zoekt hij naar en stelt hij sporen veilig, in het bijzonder daktyloscopische sporen (vingerafdrukken), DNA-sporen uit lichaamsvloeistoffen of huidschilfers, evenals bewijsstukken, dan wel coördineert hij de werkzaamheden bij zware misdrijven. Eerst maakt hij foto's van de plaats van de misdaad en documenteert hij de plaats van de veiliggestelde bewijzen.

Aansluitende worden deze in het laboratorium onderzocht en geëvalueerd. In deze functie moest hij meerdere keren met betrekking tot zware misdrijven voor een juryrechtbank in binnen- en buitenland als getuige optreden. Dit alles lijkt er sterk op *CSI (Crime Scene Investigation)*, zoals wij het kennen uit de Amerikaanse tv-serie. Daniel Müller glimlacht: “Het werk op de plaats van de misdaad en de gehanteerde methoden en middelen worden is deze tv-series uitzonderlijk

realistisch getoond. Aan het oplossen van een zware misdaad neemt bij ons niet alleen een handvol agenten deel. En in werkelijkheid duurt het wezenlijk langer dan een uur, voordat de daders kunnen worden gegrepen – tenminste in de meeste zaken.“Ondanks alle routine: ook het werk op de plaats van de misdaad laat Daniel Müller niet koud, namelijk als kinderen slachtoffer zijn van geweldsmisdrijven, bijzonder de bij gruwelijke moorden of zelfmoorden. Zijn geloof en gezin zijn daarom voor Daniel Müller een belangrijke steun in zijn beroep en werken als “geestelijke hygiëne.”

Wat zal de nacht brengen?

De bezinningsavond eindigt, na een halfuur durende voordracht van een ‘numerair’ over een van de christelijke deugden, met een korte Mis. Men neem afscheid van elkaar. De jongeren ontmoeten elkaar voor

een drankje in een nabijgelegen café. De ontspannen conversatie gaat over allerlei onderwerpen. De meeste interesseren zich in het bijzonder voor de dagelijkse gang van zaken bij de politie, die de meeste mensen slechts summier uit de media kennen. Daniel Müller vertelt enkele grappige herinneringen. Daarna verlaat hij snel het clubje en rijdt hij met zijn dienstauto naar huis. Op zijn semafoon is het deze avond tot op heden rustig gebleven. Maar zijn oproepdienst duurt tot zes uur in de morgen en bepaalde lieden kunnen nog allerlei “onchristelijke” plannen hebben.

Foto's: © Kantonale Politie Zürich

„Der Schweizergardist“, Nr.
3/2008

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://opusdei.org/nl-
be/article/gods-werk-en-csi/](https://opusdei.org/nl-be/article/gods-werk-en-csi/) (21-3-2026)